

РЕШЕНИЕ

№ 6900

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6146** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], подадена чрез адв.Г. – САК, срещу Решение № 000030-1906/27.05.2021г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, с което на основание чл.17, ал.1, т.16 от Закона за хазарта /ЗХ/ във връзка с чл.7, ал.1 от Закона за държавните такси /ЗДТ/ е оставено без уважение искане с вх.№ М-26-1083/13.05.2021г., подадено от оспорващото дружество.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен – издаден при неправилно приложение на материалния закон. Въз връзка с направеното искане се излага, че жалбоподателят притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в обект, находящ се в [населено място], [улица], хотелски комплекс „Т.“. С искане от 17.02.2020г. поискал продължаване на издадения лиценз за срок от пет години. С Решение № 000030-836/12.03.2021г. искането му било уважено и срокът на лиценза – продължен. В това решение административният орган приел, че производството е по реда на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ като са налице всички изискуеми документи. Провеждането на производството по този ред /досегашния, преди изменението на закона, бел. съд./ мотивирало жалбоподателя да внесе на 09.04.2021г. сумата в размер на 7500 лева, представляваща държавна такса. На същата дата /09.04.2021г./ жалбоподателят заплатил с друго платежно нареждане по сметка на НАП на сумата в размер на 25 000 лева, която обаче според него не е дължима, тъй

като липсва правно основание за плащането ѝ. Жалбоподателят поискал възстановяването ѝ, което било отказано с оспореното решение. Недължимостта на заплатената такса според оспорващия произтича от обстоятелството, че с изменението на ЗХ обнародвано в ДВ, бр.69/04.08.2020г. в чл.30 е създадена нова ал.6, с която е въведена таксата за издаване и поддържане на лиценз за организирането на хазартни игри с игрални автомати. Тази разпоредба не съществувала към датата на подаване на искането за продължаване на лиценза на 17.02.2020г., а според § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ, обн.ДВ, бр.69/04.08.2020г., образуваните и неприключили производства се довършват съгласно действащите преди изменението изисквания. Тези досегашни изисквания според оспорващия включват и дължимите държавни такси и организаторите следва да подават само и единствено държавните такси към момента на подаване на искането. Този извод според него се подкрепя и от разпоредбата на ал.7 на чл.30 ЗХ. Намира за незаконосъобразен довода на административния орган, че таксите по чл.30, ал.1 и ал.6 ЗХ се дължат кумулативно. Претендира присъждането на разноски.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Г., който представя списък на разноските.

Ответната страна чрез юрк.И. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна и недоказана. Намира, че таксата е събрана правилно като неправилно ищецът счита, че дължи само една такса – дължима била такса за издаване на лиценз и такса за издаване и поддържане на лиценз.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Страните не спорят, че дружеството има издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място] за срок от 5 години, считано от 19.06.2015г., за което е издадено Удостоверение № 000030-9557/18.07.2019г.

На 17.02.2020г. жалбоподателят е подал искане за продължаване срока на издаден лиценз, заведено с вх.№ 1370 по описа на ДКХ /л.10 и сл./. Към лиценза са приложени декларации за обстоятелствата по чл.36, ал.1, т.3 ЗХ и удостоверение от 14.02.2020г. от ТД на НАП – П. за липса на задължения.

Съгласно служебна бележка от 24.02.2020г. /л.46/ от директора на Дирекция НУПП – ДКХ до директора на Дирекция ЛКД – ДКХ, се установява, че съгласно поддържаните от ДКХ регистри няма отразени висящи съдебни производства и влезли в сила наказателни постановления срещу дружеството за извършени нарушения по действащия ЗХ и подзаконовите нормативни актове по прилагането му в срока на действие на лиценза.

Въз основа на подаденото от оспорващото дружество искане, приложените към него документи и резултатите от извършените служебни проверки, е изготвен доклад-предложение от 11.03.2020г. /л.47/, съгласно който подадените документи към искането са в пълнота и отговарят на изискванията на НДНИЛЗХ и се предлага на председателя на комисията да предложи решение за продължаване на лиценза.

На 20.07.2020г. от страна на оспорващото дружество в ДКХ са представени свидетелство за съдимост на Т. Г., удостоверение за липса на задължения на Т. Г., нотариално заверени декларации от Т. Г. за обстоятелствата по чл.8, ал.1 и ал.4 ЗХ ,

чл., ал.2 ЗХ и чл.8, ал.5 ЗХ.

От платежно нареждане на л.37 по делото се установява, че на 09.04.2021г. оспорващото дружество е превело по сметка на НАП сумата в размер на 7500 лева с основание за извършеното плащане чл.30, ал.1 ЗХ във връзка с чл.3, ал.1, т.4, б.“а“ ТТЗХ във връзка с Решение № 000030-835/12.03.2021г. и посочен период на плащане от 01.01.2020г. до 31.12.2020г.

От платежно нареждане на л.36 по делото се установява извършено плащане на 09.04.2021г. от страна на оспорващото дружество в полза на НАП в размер на 25 000 лева с основание ДТ за издаване и поддържане на лиценз за 5 години за игри с ИА съгласно чл.30, ал.6 ЗХ във връзка с Решение № 000030-835/12.03.2021г. и посочен период на плащане от 01.01.2020г. до 31.12.2020г.

Образуваното по искането на жалбоподателя, заведено с вх.№ 1370/17.02.2020г., административно производство е приключило с постановяването на Решение за продължаване срока на издаден лиценз по Закона за хазарта № 000030-835/12.03.2021г. от изпълнителния директор на НАП. Видно от него, от административния орган е прието, че искането отговаря на изискването по чл.22 от Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта като следва да се разгледа съгласно § 86, ал.1 ЗХ. Срокът на действие на лиценза е продължен за срок от 5 години.

Страните не спорят, че от страна на оспорващото дружество на 13.05.2021г. е подадено заявление, заведено с вх.№ М-26-Е-1083, с което е поискано възстановяване на сумата в размер на 25 000 лева като недължимо платена държавна такса. Това искане не е представено от ответника с административната преписка, постъпила на 22.06.2021г. Съдът е констатирал неизпълнение на задължението по чл.152, ал.2 АПК от страна административния орган, поради което с разпореждане от 29.06.2021г. е разпоредил представянето на заверен препис от административната преписка в нейната цялост. С молба, постъпила по делото на 05.07.2021г., ответникът е заявил, че я представя в цялост. С оглед това и с оглед обстоятелството, че ответникът не оспорва факта на подаване на заявлението и неговото съдържание е възпроизведено в оспорения акт, съдът приема подаването на заявлението и неговото съдържание за безспорен между страните факт.

По това искане е постановено оспорваното в настоящото производство решение, съобщено на оспорващото дружество на 03.06.2021г. Видно от мотивите му, административният орган е приел от фактическа страна, че таксата в размер на 7500 лева е платена на основание чл.30, ал.7 вр. ал.1 ЗХ като преди влизане в сила на решението искателят е уведомен по телефона, че следва да внесе и дължима от него държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лева като след постъпване по сметката на НАП на втората сума е издадено удостоверение за издаден лиценз № 000030-1333/22.04.2021г.

От правна страна в оспореното решение е прието, че застъпената от искателя позиция, че според вида на организираната от него игра същият подлежи на облагане по реда на чл.242, ал.1 ЗКПО, не е основана на закона, като са изложени подробни съображения за това.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът прави следните изводи: Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат законни интереси на оспорващия, от лице, което е негов

адресат, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Финансовите органи и органите на Агенцията за държавна финансова инспекция извършват ревизии по правилното определяне и внасяне на държавните такси. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Предвид това съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Посочени са фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда върху приложението на материалния закон. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон.

Към датата на подаване на заявлението за продължаване на срока на действие на издадения лиценз – 17.02.2020г., действащи са разпоредбите на Закона за хазарта в редакцията му към ДВ, бр.42 от 28 май 2019г. Съгласно чл.30 от закона – „Държавни такси“, в посочената му редакция, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите /ал.1/. Тарифата, приета на посоченото правно основание, е Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта, приета с ПМС № 289 от 15.11.2012г., обн. ДВ, бр.92 от 23 ноември 2012г. Съгласно чл.4 от нея за продължаване действието на издаден лиценз по чл.36, ал.1 се събира съответната такса по чл.3, ал.1. От своя страна чл.3, ал.1 от Тарифата определя таксите във фиксиран размер като ги диференцира според вида на организираната хазартна игра и броя на местата. Съответно за вида на организираната от жалбоподателя хазартна игра – игра с игрални автомати /15 броя/ с 15 игрални места според посоченото в издаденото удостоверение за издаден лиценз, разпоредбата на чл.3, ал.1, т.4, б.„а“ от Тарифата предвижда държавна такса в размер на 7500 лева. Посочената такса е заплатена от жалбоподателя на 09.04.2021г., което обстоятелство се установява от платежното нареждане на л.37 по делото и размерът ѝ и задължението за внасянето ѝ не са спорни между страните. Спорът между тях е относно дължимостта на другата платена от оспорващото дружество държавна такса в размер на 25 000 лева. Същата според посоченото в платежното нареждане на л.36 е внесена по сметка на НАП на основание чл.30, ал.6 ЗХ, а според мотивите на оспорения акт плащането е извършено след уведомяване по телефона от страна на

приходната агенция.

Към датата на подаване на заявлението за продължаване срока на действие на лиценза /17.02.2020г./ разпоредбата на чл.30, ал.6 ЗХ предвижда, че организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.3 и променливата част от таксата по ал.4, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони. Посочената разпоредба не съдържа задължение за внасяне на държавна такса.

Внасянето на таксата в размер на 25 000 лева, извършено на 09.04.2021г. от страна на оспорващото дружество касае внасяне на таксата по ал.6 на чл.30 ЗХ, но в редакцията на закона след изменението му, обнародвано в ДВ, бр.69 от 4 август 2020г. С това изменение в чл.30 е създадена нова ал.6 със следното съдържание: "(б) За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.". Според § 27, т.5 ЗИД ЗХ досегашната ал.6 става ал.8, но с променено съдържание, неотнормено към предмета на спора, поради което няма да бъде коментирано. Посочената разпоредба на ал.6 на чл.30 ЗХ е действащото право към датата на постановяване на оспореното решение, но прилагането ѝ към заявления, подадени преди приемането ѝ и влизането ѝ в сила е изрично изключено по силата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ. Съгласно последната разпоредба „Образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.“. Досегашните изисквания са тези, регламентирани в закона преди изменението му, обн. ДВ, бр.69/04.08.2020г. като съответно чл.30 от него не предвижда внасяне на еднократна такса в размер на 25 000 лева за издаване и поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Приложимата към организираната от жалбоподателя хазартна игра държавна такса е посочената в ал.5 на чл.30 – според нея за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, се събират само таксите по ал.1. ЗКПО, в редакцията му преди изменението с § 94 от Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта, обнародван в ДВ, бр.69/04.08.2020г., а именно към ДВ, бр.38 от 24 април 2020г., в чл.242, ал.1 предвижда, че хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

При постановяване на оспореното решение административният орган е дерогирал и въобще не е обсъдил нормата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ, която макар и да не е

относима към реда за разглеждане на подаденото заявление за възстановяване на недължимо внесена държавна такса, е приложима при разглеждането на искането за продължаване на срока на действие на издадения лиценз за организиране на хазартни игри. Тъй като тя определя условията, на които трябва да отговаря искането за продължаване срока на действие на лиценза, съобразно дефинираното от нея приложимо право следва да бъдат определени и дължимите от оспорващото дружество такси. Като не е съобразил, че § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ ограничава действието на ЗИД ЗХ до новопостъпилите заявления, но отрича приложимостта му спрямо подадените преди изменението му, ответникът е определил неправилно приложимия материален закон, съответно за преценка основателността на искането е изследвал правни норми, неотносими към конкретния случай. С оглед това постановеното от него решение е незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон и следва да бъде отменено, а делото като преписка - изпратено на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на настоящото решение. При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателна. Такива са доказани в общ размер на 1350 лева, от които 50 лева за внесена държавна такса по оспорването и 1300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.18 по делото. Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], [населено място], подадена чрез адв.Г. – САК, Решение № 000030-1906/27.05.2021г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1350 /хиляда триста и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: